

[Mimi Jakobsen]

skyld ikke at vide hvilke, men kun hvor mange der er medlemmer af et politisk parti. Det ville være meget relevant i relation til dette forslag, og det vil jeg meget gerne vide.

Så har man naturligvis inddraget den temmelig aktuelle sag om Byggeren og den udpegning, der skete dér. Jeg vil overhovedet ikke tage stilling til den. Jeg vil blot sige, at det er noget af det, vi vil opleve i flere og flere tilfælde, fordi hovedparten af de nævninge og domsmænd, vi får, efterhånden bliver politisk udpeget. Så faren vokser for, at vi får diskussioner hver eneste gang, om der nu virkelig skal sidde 2 konservative, som indvendingen var i dette tilfælde. Man kan aldrig helt undgå det, for naturligvis vil man også ved en statistisk udpegning ramme nogle partimedlemmer. Men at vi forøger faren for at få den diskussion og det problem ved at lade de politiske partier udpege, det er jeg i hvert fald helt sikker på.

Ganske kort til fru Ebba Strange. Jeg nævnte det med de skrappe drenge. Jeg vil også godt sige til fru Ebba Strange, at det var måske en fortaelse, fru Ebba Strange kom med om, hvad forslaget angav at have til hensigt. Jeg vil godt sige, at der ligger ikke noget som helst andet bag dette forslag, end hvad der står i det. Det tror jeg også fru Ebba Strange ved.

Hr. Bernhard Baunsgaard nævnte netop dette med det aktuelle eksempel og sagde: det er ikke nogen løsning at forbyde at nævne det politiske tilhørsforhold. Jeg er helt enig. Jeg vil bare anføre, at jeg føler, at faren for disse diskussioner, som er meget uheldige, øges ved, at man tillader den politiske udpegning.

Til hr. Wilhjelms vil jeg sige, at jeg er ganske enig i, at selvfølgelig skal det ikke kombineres med nogen form for udtrækning af personoplysninger. Det håber jeg også ligger i det, jeg har sagt. Vi er ikke interesseret i at vide andet om de mennesker, end at de opfylder de betingelser, der ligger i dag. Der er noget med, at hvis man fylder 70 år inden udløbet af det tidsrum, for hvilket grundlisten gælder, og andre ting, kan man sige fra. Jeg vil gerne diskutere muligheden for yderligere begrundelser for at kunne sige fra, det har jeg ikke noget imod, men det skal være folk selv, der gør det, det skal ikke være noget, andre gør for dem.

Jeg har ikke mere tid tilbage, men jeg vil gerne sige, at vi ser i CD frem til et udvalgsarbejde om dette. Jeg fornemmer, at der er betydelig interesse for forslaget, og jeg vil gerne sige tak til ordførerne i dag.

Justitsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg har ikke til hensigt at tage stilling til det spørgsmål, som er blevet rejst om, hvorvidt der er sket en overtrædelse af nogle regler i forbindelse med offentliggørelsen af navne og politisk tilhørsforhold for de to domsmænd, der har været omtalt. Men jeg vil gerne i anledning af det, der er blevet sagt om domsmændene og deres forhold til offentligheden, sige, at jeg for nogen tid siden har fået et par breve fra domsmænd – og det var for den aktuelle situation med de to nævnte domsmænd – der meget har henstillet, at deres navne og adresser af hensyn til dem selv og af hensyn til deres familie på grund af de sager, de blev bedt om at være medvirkende i, blev holdt fortroligt. De har følt, at det i visse sager var ikke så lidt af en belastning, måske især for familien, hvis deres navne og især deres adresser var offentligt bekendt. Det er breve med sådan en alvor, at jeg ikke kan lade være med at notere mig, at disse mennesker i hvert fald betragter det som et problem, og det er derfor et problem, som vi overvejer i øjeblikket i justitsministeriet.

Jeg har konstateret, at der er ét fælles træk alle steder fra, og det er ønsket om at få alsidige lister med egnede personer. Jeg har også konstateret, at der er nogen forskel i opfattelsen af, hvilke kriterier man kan opstille, om man kan opstille kriterier for egnethed, om man kan finde udvælgelsesmetoder, som sikrer, at der er en vis egnethed til stede, før man kommer på listen. Og når jeg tror, vi ikke kommer uden om at føre denne diskussion til ende og heller ikke kommer uden om at tage stilling til det vanskelige problem, hænger det sammen med, at til sidst, når de to, der skal medvirke i en domsmandssag, skal udpeges, så er der kun to, og da kan vi ikke løbe den risiko, at den ene af de to ikke betragtes som egnet, eller at den pågældende af en eller anden grund ikke har den interesse i sagen, som man må forudsætte at den pågældende har. I det hele taget er problemet jo, at i den typiske domsmandssag med